

[Lilli Gyldenkilde]

Begrundelse

Den 19. juni stillede spørgeren spørgsmål vedrørende tilbagebetaling af egnsudviklingsstøtte til firmaet Lee Cooper. Af svaret fremgik det, at sagen ville blive taget op og blive behandlet i henhold til gældende regler. Af svaret fremgik ligeledes, at egnsudviklingsloven ikke indeholder regler, der klart betyder tilbagebetaling af støtten ved flytning af produktionen.

Det forekommer helt urimeligt, hvilket også andre indser, f. eks. Nordjyllands borgmester, Jens M. Nielsen, der ifølge Information fra 23. oktober 1980 har bedt arbejdsministeren se på sagen – men ikke mindst de 190 medarbejdere må føle sig til grin for egne skattekrone, når virksomheden flytter af rentabilitetshensyn.

En lovændring, der beskytter beskæftigelsen, er nødvendig.

Besvarelse (28/10 80):

Industriministeren (Erling Jensen):

I min besvarelse af spørgsmål nr. 972 af 19. juni 1980 oplyste jeg, at der allerede gælder følgende regler: I tilfælde af lukning eller standsning af produktionen i virksomheder, der har modtaget økonomisk bistand efter egnsudviklingsloven, forfalder indestående lån til indfrielse. Er der ydet tilskud inden for de seneste 5 år, kan der stilles krav om hel eller delvis tilbagebetaling. Tilbagebetalingskravet nedskrives med 1/5 for hvert år, der forløber, efter at tilskuddet er ydet. Efter udløbet af det 5. år vil således ikke kunne fremsættes krav om tilbagebetaling.

Det formål, spørgsmålet tager sigte på, er hermed allerede tilgodeset i det omfang, det er ønskeligt, idet en eventuel stramning af ovennævnte krav vil modvirke egnsudviklingslovens formål: at fremme investeringerne i egnsudviklingsområderne.

Jeg mener derfor, at der ikke er behov for nogen ændring af egnsudviklingsloven på dette område.

Spm. nr. 98

Til *miljøministeren* (24/10 80) af:

Margrete Auken (SF):

»Agtter ministeren at tage skridt til at retablere Hjarbæk-fjordens tilstand som saltvandsområde?«

Begrundelse

I 1966 etableredes en dæmning over Hjarbæk-fjordens udmunding i Lovns Bredning. Dæmningen etableredes med tilsagn om tilskud i henhold til landvindingsloven, idet anførtes, at en dæmning efter regeringens opfattelse måtte foretrækkes af landøkonomiske grunde. Ved byggeriet indvandedes ca. 1300 ha. jord, der forventedes at give baggrund for kultiverings- og grundforbedringsforanstaltninger med større udbyttetigning til følge. Hvorvidt noget sådant er sket, er hidtil ikke dokumenteret fra landbrugets side. Ved dæmningens bygning havde Hjarbæk-fjorden en saltholdighed på 18–20 promille.

Igenom de senere år har adskillige lokale foreninger og enkeltpersoner gentagne gange over for Viborg amtsråd påpeget, at fjorden havde ændret sig ganske væsentligt på grund af den stærkt reducerede vandudskiftning samt den store mængde delvis urensset spildevand, der dagligt tilføres fjorden gennem de tilstrømmende åsystemer.

Således har Hjarbæk borgerforening i juni 1980 klaget til miljøstyrelsen over mygge- og flueplager. Desuden har Virksund fiskeriforening gennem Centralforeningen for Limfjorden i 1979 over for fiskeriministeriet stillet krav om ændring af slusedriften med henblik på at indsluse øgede mængder saltvand. I denne forbindelse bemærkes, at saltholdigheden i fjorden i dag er ca. 1 promille og derunder.

Ingen af de anførte klagemål har foranlediget Viborg amtsråd til at skride ind, lige så lidt som de mange bundvendinger i sommeren 1980 med deraf følgende fiskedrab m. m. i fjorden og i Lovns Bredning har haft nogen indflydelse på amtsrådets vurdering af situationen.

Så sent som den 3. juni 1980 besluttede amtsrådets udvalg for teknik og miljø at fastholde den hidtidige målsætning for dæmningsanlægget – højvandsbeskyttelse af landbrugsarealer.

Målsætningen for fjorden er i recipientkvalitetsplanen for Limfjorden angivet som naturvidenskabeligt interesseområde og i re-